

Kryštof Fikejz - Výlet do minulosti

Jsem Pavel, je mi 77 let a přežil jsem pobyt v koncentračním táboře v Osvětimi. Rozhodl jsem se, že tam jednou vezmu svého vnuka, aby věděl, co vše se tam dělo dětem, jako jsem byl já. Čekal jsem, až mu bude 13 let. Nechtěl jsem, aby to viděl dříve. Vyzvedl jsem ho u rodičů a vydali jsme se na nádraží. Pak už jsme jen vyrazili vstříc mým nehezkým vzpomínkám. Povídáme si, vlak nás příjemně kolíbe, sluníčko mi svítí do obličeje a příjemně hřeje, pomalu se mi zavírají oči.

Najednou je mi zase 15 let a na klopě nosím žlutou hvězdu. Vojáci SS přišli k našim dveřím. Odvážejí nás pryč. Maminka mě objímá a pláče. Otce už odvezli. Zbyli jsme jen my dva. Z toho všeho, co se děje, mi je zle a mám strach. Ve vlaku se nemůžeme hnout, jsme namačkáni hlava na hlavě. Střídá se den a noc a jsme hrozně unavení. Vlak zastavuje a ozývá se: „Schnell! Schnell!“ Vše vnímám jako obrázky v knize: Prší, je mi zima, jsme seřazeni v řadách, ženy pláčou, nikdo neví, co se děje. Čekáme. Ostnaté dráty, vojáci se zbraněmi, cizí lidé, hlad. Spím v budově číslo 7. Ani nevím, kolik nás tam je. Den, noc, den, další noc. Ranní sčítání na dvoře, šibenice, polévka z listí, kaše z rozemletých cihel, zeď smrti a vstupní brána, „Arbeit macht frei“. Před vchodem do budovy jsem právě zahlédl hromadu nahých mrtvých lidských těl. Od toho hrůzného výjevu nemůžu odtrhnout zrak, celý se třesu a slyším z dálky opakování: „Dědo, dědo.“

Naproti mně sedí Pavlík a ptá se: „Dědo, ty jsi usnul?“

„Ne, Pavlíku, jen jsem se zamyslel.“

„Budeme už vystupovat.“

„Stavíme se cestou zpátky v McDonaldu?“

„Stavíme, Pavlíku.“

Vojtěch Vašíček - Výlet do minulosti

Bylo to takové zvláštní ráno. Když jsem otevřel oči, všude bylo nezvyklé ticho. Sedl jsem si a zjistil, že nejsem ve své posteli. Všude samé šero. Pokoj byl starý a tmavý. Pomalu jsem vstal a šel jsem k oprýskaným dveřím. Vzal jsem za kliku a vešel do chodby s obrovským oknem. Za ním jsem viděl velkou továrnu. Najednou se otevřely velké dveře a do nich vstoupil muž menší postavy. „Dobrý den, pane,“ řekl mi. Odpověděl jsem mu na pozdrav. „Je vám něco, pane?“ zeptal se. „Já nevím,“ opověděl jsem. „Měl byste si pospíšet,“ řekl a otevřel dveře do vedlejší jídelny.

Na stole byla připravená snídaně a kuchařka mi nalévala kávu. Najedl jsem se a oblékl na sebe připravený oblek. Připadal jsem si jako ve starém filmu. Vyšel jsem ven, před domem stál nádherný automobil, řidič mi otevíral dveře. Sedl jsem si dozadu na sedadlo a auto se rozjelo. Zastavili jsme u staré továrny. Všude byla spousta lidí, všichni mě uctivě zdravili: „Dobré ráno, pan továrníku“. A tu jsem vše pochopil. Byl jsem v úplně jiné době. Tak jsem tedy majitelem továrny. Co asi vyrábím? Vyšel jsem po schodech do obrovské haly. Všude byly součástky do automobilů. Takže stará automobilka! Najednou na mě někdo zavolal, že to za chvíli vypukne. Ale co? Šel jsem ke skupině lidí, kteří byli

slavnostně oblečení. „Tak jdeme,“ řekli mi. Vyšli jsme na obrovský dvůr a tam stál parádní automobil. Asi budu zkoušet nové auto. Všude byla spousta lidí. Najednou se auto za velkého jáсотu rozjelo. Všichni mi začali gratulovat k úžasnému úspěchu. Nikdo mě nepustil ke slovu, tak jsem přijímal jen gratulace. Mezi lidmi byli bankéři, továrníci, kteří mi nabízeli smlouvy a výhodné půjčky.

„Je čas oběda, pane“. Ozval se hlas muže z rána. Šel jsem za ním a s námi další skupina lidí. Začal jsem se zrovna vžívat do role majitele firmy. Po obědě jsem podepsal pár papírů a vydal se mezi dělníky. Všichni mi gratulovali. Byl to velikánský maraton, který skončil večerí v domě, kde jsem se probudil. Po celodenním shonu jsem rád ulehl do postele a zavřel oči. Byl jsem tak unavený, že jsem ani nepřemýšlel o zítřku. Ráno mě probudil hluk. Byl to zvuk, který jsem vždycky nenáviděl. Budík. Jak rád jsem ho ale dnes slyšel. Posadím se a zjistím, že jsem doma ve svém pokoji.

Vojtěch Pozdník - V jiné době

Jednoho dne jsem šel s celkem veselou náladou ze školy. A dost jsem přemýšlel o 1. světové válce, o níž jsme se právě učili. A když jsem chtěl přejít můstek, který vedl přes fontány, zamotala se mi hlava, brkl jsem a spadl do výhlubně, kde se uchycovala voda, a v mělké výhlubni jsem se začal topit. Zažíval jsem pocit bezmoci. Když jsem myslel, že je se vším konec, vytáhl mě jeden z českých vojáků. Zeptal se, kde mám být, a odvedl mě do nejbližšího stanu, kde se mě ujali další vojáci. Muži armády měli málo jídla a málo pití. Jejich ranění většinou umírali. Všeho byl nedostatek. Byl jsem velice zaražen, co se stalo, myslel jsem si, že je to jen živý sen, ale všechno bylo tak skutečné.

Po nějaké době začala přicházet myšlenka, že jsem se vrátil v čase. Dostal jsem se do období 1. světové války. Když pro mne několik vojáků hledalo výstroj, začal jsem cítit otřesy země a dosti tlumené rány. Po půl minutě ticha přiběhl voják, co mě přivedl do tohoto stanu, a povídal, že útočí Němci. Všichni vojáci vyběhli ze stanů a bungrů a postavili se do zvláštních rozestavení. Okamžitě jsem se schoval do nejbližšího stanu a čekal jsem, co se stane. Slyšel jsem spoustu výstřelů. Bylo to hrozné. Němci začali prohlížet stany, kde byla spousta zraněných. Naštěstí se mi podařilo utéct. Díky bohu jsem si stihl ještě vzít dvě pistole a vojenskou vestu. Měl jsem hroznou žízeň. V lese, kde jsem se schoval, tekla potůček s křišťálově čistou vodou. Napil jsem se a nabral trochu vody do čutory. Utíkal jsem, co mi nohy stačily, abych byl co nejdále od místa přepadení. Po chvíli mi docházel dech. Jako zázrakem jsem uviděl vykotlaný kmen. Schoval jsem se ve stínu vyvrácených kořenů, abych načerpal nové síly. Jakmile se můj dech uklidnil, pokračoval jsem v překotném běhu neznámo kam. Čím více jsem se vzdaloval od epicentra bojů, tím bezpečněji jsem se cítil. Zvuky výstřelů slábly. Stres polevoval. Zvolnil jsem krok. Došel jsem k příkopu, který jsem obešel. Myslel jsem, že zde už budu konečně v bezpečí, ale nikoli. Objevili mě němečtí vojáci a zatkli mě. Snažil jsem se vytrhnout z pevného držení německých a utéct. Málem se mi to povedlo, ale jeden muž z německé armády mě střelil do zad a já padl k zemi. Když jsem ležel v měkkém listí, začal jsem kašlat. Najednou jsem kašlal vodu. Překvapilo mě to. Čekal bych krev. Začal

jsem se dusit. Pomalu jsem ztrácel vědomí. Náhle jsem ucítil něčí paži, jak mě vytahuje z propasti, do které jsem se propadal. Když jsem vykašlal poslední kapky vody, otevřel jsem oči a ležel jsem v mělké výhlubni.

Marek Bažant - Zpět do historie

Byl pěkný jarní den a naše fotbalové mužstvo mělo odehrát utkání proti nejslabšímu soupeři ligy. Hned od rána jsem se na zápas těšil. Byly ideální podmínky, svítlo sluníčko, vítr nefoukal a já jsem doufal, že dnes vyhraje. Když jsem přišel na sraz, byl jsem tam jako první a představoval jsem si, jak by mohl dnešní zápas probíhat a jaké budu mít v bráně zákroky. Spoluhráči pomalu přicházeli, postupně jsme se převlékli, rozcvičili a zápas začal. Hned v první minutě byla šance, kterou jsme neproměnili. Poté jsme měli ještě několik menších šancí, ze kterých jsme dali první gól. Za chvíli měl soupeř první střelu přímo k tyči, já jsem skočil po balónu a v tu chvíli se to stalo. Chtěl jsem chytit letící míč, odrazil jsem se, letěl jsem vzduchem a hlavou jsem narazil do brankové konstrukce.

Najednou jsem se probudil v tmavé budově, byl jsem zmatený a nevěděl jsem, co mám dělat. Dům byl celý šedivý a oprýskaný. Říkal jsem si, kde to jsem? Pomalu jsem se loudal tmavou chodbou a blížil jsem se ke dveřím, které byly z poloviny otevřené. Za nimi se ozýval rámus a zmatek. Když jsem vykoukl ze dveří, divil jsem se, co všechno vidím. Byli tam vojáci, barikády, zbraně, náboje, vojenské uniformy a přilby. Jakmile jsem si uvědomil, co vidím, zaběhl jsem zpět do chodby, kterou jsem přišel. Když jsem běžel, přemýšlel jsem, co budu dělat. Vtom okamžiku mě zatáhla neznámá paní k sobě do bytu. Nejdříve jsem se bál, ale poté jsem se uklidnil. Paní byla milá a ptala se mě na různé věci, jak se jmenuji, co tu dělám a odkud jsem. Na jméno jsem odpověděl i na to, odkud jsem. Ale co tu dělám? To jsem opravdu netušil. A teď jsem se začal ptát já. Co se to tu děje, kde to jsem? Když jsem z jejího vyprávění poznal, že nejsem ve 21. století, ptal jsem se, jaký je rok. Paní odpověděla, že jsem v Praze a je 8. května 1945. Nevěřil jsem vlastním uším, ale to, co jsem viděl, odpovídalo tomu, co paní říkala. Paní se jmenovala Nováková a vyprávěla mi o válce a o tom, že německé vojsko už oficiálně kapitulovalo, ale někteří vojáci se nevzdávají a bojují dál. Vyprávěla mi o svém synovi, který bránil Staroměstskou radnici, a když se vrátil domů trochu se najíst, slyšeli v rozhlase výzvu „Voláme českou policii, četnictvo a ozbrojené jednotky! Pomozte Československému rozhlasu ve Schwerinově třídě, kde čeští lidé bojují o jeho záchranu! Vchod z Balbínovy ulice je úplně volný! Voláme českou policii, četnictvo a ozbrojené jednotky na pomoc Československému rozhlasu!“ Syn na nic nečekal a znovu běžel bojovat. Paní Nováková věděla, že ranění se ošetřují v přízemí Staroměstské radnice a že sousedka paní Cmíralová jim nosí jídlo. Paní Nováková chtěla také nějak pomoci a tak mě poprosila, abych s ní donesl jídlo raněným. Moc jsem se bál. Kolem nás byli mrtví i zranění, běželi jsme kolem domů a schovávali se. Ve vedlejší ulici projížděl tank, lidé proti němu házeli granáty. Využili jsme situace a vběhli do Staroměstské radnice. Jídlo jsme odevzdali hned u vchodu a šli jsme se podívat dovnitř. Na žíněnkách zde leželi ranění. Ošetřovali je

lékaři, sestry a dobrovolníci. Běželi jsme zpět do domu paní Novákové a kolem nás se bojovalo a střílelo. Říkal jsem si, jak jsou ti lidé stateční a vtom se to stalo. Kolem nás proletěla dělostřelecká střela a za našimi zády vybuchla zeď. Upadl jsem.

Když jsem otevřel oči, nebe bylo bez mráčku a nade mnou se skláněly hlavy spoluhráčů, protihráčů i trenérů. Odnegli mě do kabiny a tam se mě ptali, jestli jsem v pořádku. Řekl jsem, že mě bolí hlava. Začal jsem jim vyprávět, co všechno jsem zažil, viděl a jaké jsem potkal lidi. Myslím si, že mi nikdo nevěřil a všichni předpokládali, že je to všechno způsobeno otřesem mozku. Zápas za mě nakonec musel odchytnat náhradní brankář, který udržel čisté konto a my jsme tak vyhráli 4:0. Důležitější však je, že žijeme v době bez války, a doufám, že to tak i zůstane.

Eliška Musílková - Výlet do minulosti

Byl teplý letní večer, když jsem nemohla usnout. Čas plynul a já pořád vzhůru. Ten večer mi bylo strašné horko. Zkusila jsem snad úplně všechno, jen abych usnula. I ovečky jsem počítala. Když už se mi konečně povedlo usnout, začal se mi zdát prazvláštní sen. Ocitla jsem se tam, kde teď bydlí můj dědeček. Vůbec bych to tam nepoznala. Místo dnešního domu stál vojenský bunkr a o kousek dál ještě dva. Ve Víšce působila od roku 1940, kdy jsem se tam ocitla, odbojová skupina, která čítala šest členů, a velel jí můj pradědeček. Byl to bývalý voják speciálních jednotek, které byly nasazované v předválečné době při potyčkách se sudetskými Němci v pohraničí.

Šla jsem po cestě směrem k prvnímu bunkru. Vůbec jsem si nevěděla rady. Ještě než jsem se stihla pořádně rozkoukat, všiml si mě německý voják. Hned se ke mně rozběhl. Začal se vyptávat, kdo jsem, co tu chci a co tu pohledávám. A hlavně měl namířenou zbraň přímo na mě. Hlukem, který způsobil, přitáhl pozornost ostatních vojáků, kteří se začali okamžitě sbíhat okolo mě a mířit na mě zbraněmi. Snažila jsem se vysvětlit, že odtamtud pochází má rodina, ale byla jsem jim pravděpodobně velmi podezřelá.

Naštěstí se v tu chvíli objevil můj pradědeček. A jako místní obyvatel jim vysvětlil, že sem patřím, a odvedl mě domů. Tím bylo nebezpečí zažehnáno. Doma mě všichni mile uvítali. Prababičku a pradědečka jsem viděla poprvé v životě. Byli tam i jejich čtyři synové. Jeden se velmi podobal mému dědečkovi. A pak mi to došlo, byl to opravdu můj dědeček. Při pobytu u nich jsem začala zjišťovat, jak pracuje odbojová skupina, co vše dělá pro lidi a jakému se vystavuje nebezpečí. Bohužel dne 22. února 1941 při zaslání zpráv exilové vládě do Londýna byla za přispění místního kolaboranta Prokeše skupina prozrazena a pronásledována. Díky dědečkovým stykům se nám podařilo přesunout do partyzánské skupiny s krycím názvem Železný.

Bylo to velmi těžké, neboť ve Víšce zůstala prababička s nejmenšími třemi syny, a tím byli ve velkém ohrožení. Naštěstí se podařilo Němce oklamat. Po spáchání atentátu na Heydricha 27. května 1942 začali po skupině pátrat příslušníci skupiny SS. Dne 24. června 1942 byla v souvislosti s atentátem vypálena obec Ležáky. Naší skupině se dařilo

skrývat za pomoci častého přemísťování kolem vršku Spálava a Vestec. Poté následovalo přeskupení na Žďárské vrchy do kopců Devíti skal a Čtyř palic. I přesto byla skupina odhalena. Můj pradědeček byl deportován do německého pracovního tábora Ravensbrück. A můj mladý dědeček byl převezen do pracovního tábora Heidelberg. Vtom jsem se náhle probudila a začala přemýšlet o svém snu. Nemohla jsem si uvědomit, co je skutečnost a co je vlastně sen. Zjistila jsem, že něco ze snu znám z dědečkova vyprávění.

Filip Brož - Výlet do minulosti

Bylo pondělí ráno, nejhorší část týdne, a já musel do školy. Byl jsem hrozně unavený po náročném víkendu, tak i přesto všechno jsem vstal a začal se připravovat do školy. První hodinu mě čekal dějepis, možná jeden z nejnudnějších předmětů, které znám. Samé nesmyslné letopočty, které bychom měli prý všichni znát, a to samé platí o různých, pro mne bezvýznamných lidech. Učitelka přišla do hodiny a začala nám něco vypravovat, myslím, že to bylo o nástupu Habsburků na český trůn. Hrozná nuda. Čím déle tohle trápení trvalo, tím víc se mi chtělo spát, tak zavírám oči a usínám. A najednou slyším nějaký povědomý hlas. Byl to Roberta Záruba, který říká: „Svoboda,“ a pak už jen vnímám ohlušující řev „gól“. Otevřu oči a vidím starou televizi s vybledlým obrazem, na které běží finále olympijského turnaje v Naganu. Ležím na gauči v nějakém zašlém bytě a přemýšlím co dál. Mám zkusit znovu usnout a vrátit se zpět do nudné hodiny dějepisu nebo zůstat u jednoho z nejnapínavějších zápasů historie? Volba byla jasná. Usedám k televizi a v hlavě přemítám, jak to skončilo. Přestože jsem ten zápas viděl snad stokrát na záznamech a všude možně, tak mně za boha nešlo si vzpomenout na to, jak to dopadlo. Takže jsem se nemohl od té staré televize odtrhnout. Jsou to hrozné nervy, vedeme 1 : 0 a zbývá osm minut. Vidím legendy českého hokeje, Jágra, Haška, Reichla, Langa, Šlégra, Svobodu a spoustu dalších. Každá minuta mi připadá jako hodina, a čím blíže jsme ke konci, tím je to horší. Rusko tlačí, ale Dominik Hašek jim nedovoluje skórovat. Je poslední minuta, na led nastupuje Reichel, Lang, Ručinský, Šlégr a Švehlík. Robert Záruba začíná křičet svou památnou větou: „Otvíráme zlatou bránu olympijského turnaje.“ Všichni hráči naskakují na led a objímají Dominika Haška, který svou hrozenou hokejkou láme Švehlíkovi nos. Při předávání medailí je vidět u všech hráčů nesmírná radost. Najednou se objevuji zpět ve třídě, zase slyším ten nesmírně nudný výklad, ale přemýšlím nad tím, co se předtím stalo. V hlavě mně problikávají slova jako neskutečné, úžasné, nemožné. Byl to zázrak, který už se asi nikdy nestane, a já tam byl a všechno viděl.

Adam Ševčík - Zakládám továrnu

Po dlouhém prozkoumávání krajiny kolem Prahy jsem konečně našel místo, které bylo jak stvořené pro výstavbu mé továrny. Byla to velká louka na okraji Prahy. Toto místo bylo skvělé jak prostorem, tak i polohou, která je důležitá pro obchody a získávání zaměstnanců. Budova se rozléhala na jednom hektaru. Byla rozdělena na několik částí,

sklad látek, šití oblečení, sklad hotových kusů a expedice. Po dostavbě jsem si v Boskovicích u Brna nechal vyrobit šicí stroje značky Minerva. Za několik týdnů byly stroje hotovy, tak jsem je nechal nastěhovat do továrny a začal jsem hledat pracovníky a objednávat látky, abych mohl spustit výrobu. V rohu továrny jsem měl pěknou a útulnou kancelář, kde jsem zařizoval vše potřebné. Chodila sem spousta uchazečů o práci a já vybíral ty nejlepší. I zde v této malé místnosti jsem vymyslel název „Supreme“.

První sériově vyrobená byla mikina, měla barvu černou s nápisem Supreme. Díky dobré práci obchodních cestujících se mikina začala prodávat po celé republice. Po úspěchu první mikiny jsem se spolu s jedním hokejovým týmem dohodl vytvořit týmovou teplákovou soupravu. Pracoval na tom celý můj návrhářský tým a dopadlo to skvěle, proto jsem hned dostal další zakázku, a to na výrobu dressů. Úspěšný první rok jsem zakončil vytvořením módní bundy.

Hned na začátku nového roku jsem se rozhodl výrobu rozšířit o šití bot a kabelek. Znova jsem musel vyrazit do terénu a najít vhodné místo. Měl jsem štěstí a brzy jsem mohl začít stavět nedaleko druhou pobočku. Oslovil jsem několik kožedělných výrobců a domluvil si s nimi dodávky materiálu, koupil další šicí stroje, také jsem musel sehnat nové pracovníky a návrháře. První model byly pantofle, byly lehké a originální. Dalším trhákem byla kabelka s dlouhým uchem a zlatým nápisem. Tato kabelka měla úspěch i za hranicemi a začala se ve velkém prodávat v Americe, kde si ji všiml slavný návrhář Louis Vuitton a začali jsme spolupracovat. Otevřeli jsme spousty obchodů a nových továren. Zaměstnali jsme a oblékli spousty lidí. Značka Supreme existuje dodnes a je stále velmi populární a drahá.